

Σ. ΣΤΕΠΝΙΤΣΚΙ

Ο ΠΕΤΥΜΕΝΟ ΝΙΝΒΙΤ

Μετάφραση: ΚΟΚΙΝΙ Α.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ "ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΚΗΣ" ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1981.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

20 λυγ.

Σ. ΣΤΕΠΝΙΤΣΚΗ

ΤΟ ΠΕΤΥΜΕΝΟΝ ΝΙΝΒΙΤ

Μετὰφρασι. τι ΚΟΚΙΝΥ Α.

12 MAR 1958

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
1935/5719

ΕΚΔΟΣΙ ΤΥ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931.

С. Степницкий

Летучий Нинвит

Перевод Кокинос А.

Издание „Коммунистическое“
Ростов-дон 1931 год.

Технический
редактор
Ерифриади ф.

Сдана в наб. 27X /-31 г.
Сдена в печ. 31 X/-31 г.

Упол крайлит № 3212 Б 6.—125x176 Заказ № 600 Тираж 3000
Типография Греческого изд. „Коммунистическое“

I

Τένοι! — εκύικσεν ο κίρτσατ.

Ο Τενοί εκάθυτον απες σο καλιβ σο τσσακ κεκα κε έκσιζεν τοκσαρ για τι ζαίταν-ατ.

Κι ο κίρτσατ οκσσοκα εμπάλιζεν το ναρτ-ζάνκαν ντο ζίρνε τα ζσκιλία.

Ο Τενοί κι ο τιατιάς-ατ ίνε κοριακ.

Ζόνε τέι ζιν Καμτςζάτκαν. Το καλίβ νατυν κεςσ νιά πόρτας νιά παραθίρια. Επορι μόνον να εμπεν κανις απες ασο ποχορικ πυ εν ζι μέσεν τι δοματι.

Ο πεδας ταρχάλια, έβαλεν το ζιδερένεν το μαζζέρ σο κσιλένεν το θεκαρ, ντο εκρεμάυτον σο γαίςσνατ κε ριτα αμον θερβερίτσα ετσαντζάρεπσεν σο ίσον το δοκιαν. Ιστερα ας έναν λεπτον έτον απαν σο δόμαν εμπροστζ σο τριπιν απόθεν θα έμπενεν σο καλίβ.

— Ντό εν, έλο (πατέρα);

— Δέβα φέρεν κσίλα. Αχα εμπάλτσα τι νάρτας.

Ο τιατιάς-ατ εκύντεσεν εμπροστατ μακριν στενον ζάνκαν, χτιζμένον χορις έναν καρφιν.

Αντις καρφία τα ζανίδια τι νάρτας εσαν γαιμομένα με γαίςσια.

Ο Τενοί έλιζεν το μακριν το γαιςς; ντο έτον δεμένον εμπροστα ζιν ζάνκαν, έπλοσεν-ατο απαν σο ζσιον κε με τιν ζιραν φέρνεν τα ζσκιλία κε εγόςζεβεν-στα απο δίο, δίο.

Πολα κελίεν όλια τα οχτο ρσκιλία εσαν γορσεμέ-
να. Ο πεδας έβαλεν απαν σιν νάρταν τάκσιναρ,
επέρεν το ζοπυτ — χοντρον ραβδιν με ριδερένεν κσιμι-
τον άκραν. Ιστερα εκύντεσεν λαφρα τιν νάρταν κε εκύ-
κσεν:

— Χακ — χακ — χακ !

Ατο εν λέκσι τι κοριακίον. Δέγνατο για τα ρσκιλία.
Ατο θα ιπι: «ίσα! εμπροστα!».

Εχνε ι κοριακ κε άλα λόγια για τα ρσκιλία — «τσεξέχ-
τσεσυχ» — «ζεβρια», — «καχ — καχ» — «δεκσσια, ρ, — «κχ»
« — στοα».

Κιαρ, οντες λαλίτε τα ρσκιλία, κέσσετε νιά δυκαλ
νιά γαμσσιν, κε λαλίτια-τα μόνον, με τι λαλίαν-εσυν.
Σεμπρ το ζεβγαρ γορσεβνε γεροντικον, γνοστικον ρσκιλιν,
πυ εγρικα καλα τι γλόσαν τι ρσκιλι. Ατο ακύι τιν κομάν-
ταν ντο δίσατο, κε σιρ κε τάλα τα ρσκιλία εκι πυ
πρεπ.

— Καχ — καχ ! εκύκσεν ο Τενόι, αφυ επίεν ολί-
γον. Τα ρσκιλία εκλόσταν ρα δεκσσια.

Ετον έχτρια κε αεζ: το ρσιον ίσον. Τα ρσκιλία
έτρεχαν χαρεμένα. Ετον ισιχία-γαλίι.

Εκυες προς τα κορόνας πυ επέταναν έρσκιζαν τον
αέραν με τα φτερά-τυν. Ο Τενόι ερχίνεσεν να τραοδι
δινατα όσον ντο ίσσειν λαλίαν:

Ι κορόνα ι Κυτύλα επέγνεν σιν θάλασαν

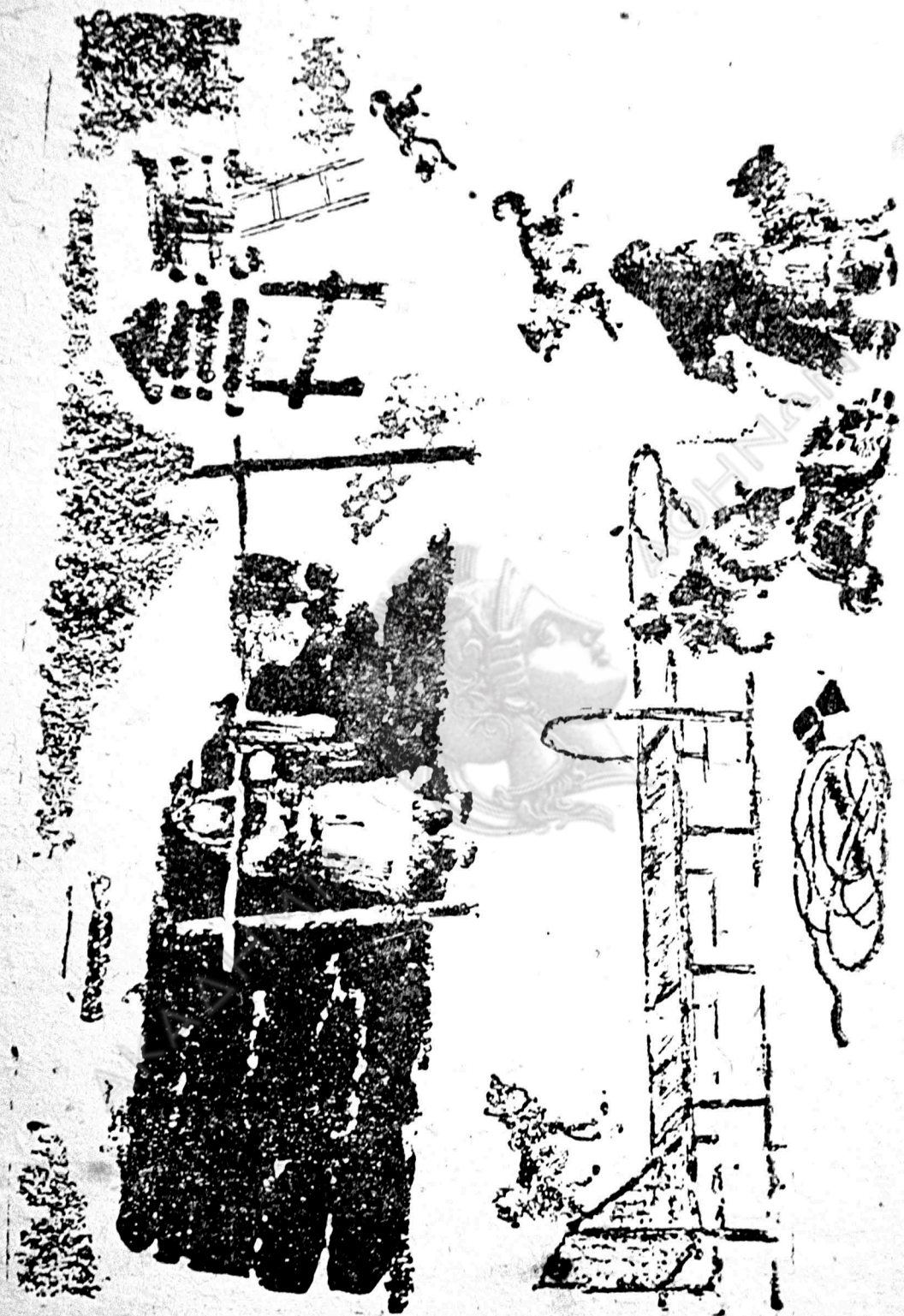
Ι νάρτατς — κσιλένεν ρκαφιδ.

Τελάφιατς κοτσα — στραβα.

Τα κυλάνιατς εκόπαν.

Το γιαμσσίνατς ετσακόθεν.

Παρακάθεν ερχίνεσεν νεβγαλ ασο νύν-ατ.

Ι κορόνα ταμαρ ασο ποδάρνατς έβγαλεν,
— επίκεν κυλάνια
Φτερον ας υράδνατς έχπασεν
— επίκεν γαρμςιν . . .

Ασα γελαστα τα ιδέας ντεκατίθανατον εχάρεν κ' ο ίδιον.

Εγγιλέφτεν ασο γέλος.

Αχα εφάνθεν κε τορμανόπον πυ θα έκοφτεν κσιλα.

Ο Τενόι ετραγόδεσεν:

Ολοεν νάρταν κσιλα θα κόφτο.

Σοσπιτ θα φέρατα.

Ι μάναμ θαφτ φωτιάν.

Θα κρεμαν ασόλεν το τρανον το χαλκον.

Ασόλεν το γιαγλιν το κρέας θα πσεν.

Πολα θα τρόγομε . . .

Ντο πράμαν εν; ο πάγον μι κρεμίετε; Σταδ μι κατίθεν ασο ρασσιν; Βροντά μι;

Εναν μάθρον ιςκια εφάνθεν απαν σο ρσιον ασάλο το μέρος τι ποταμι. Ο Τενόι ετέρεσεν αποκάθενκιαν.

Οι, ναιλι-ατον! Πετα: τρανον, τρανον, φτερα ίσα, κσάι κι λαταρίζνε. Εκσαπλόθεν ρον αέραν κε μυνκριζ, μυνκριζ. Αχα ιδενατον—ατόρα θα πετα κι αρπάζιατον
— Χακ—χακ—χακ! Ογλίγορα, ογλίγορα!

Τα ρσκιλία τα ίδια πα εχπαράαν, εσσίτοςαν-τοτία-των κ'επέραν το τρέκσιμον.

Κιάλο δινατα εμόνκρικεν απο πσιλα—ατόρα ασα δεκςια, τςσιπ χαμελα. Θελ να κοφτ τεμπρόστατ . . . Ατο εν το κίτος με τα φτερα, ατο εν ι Θαλασομάνα... Εχάθεν ο Τενόι.

Κε τα ποδάριατς ιν μακρεα, στράφτνε... Γιουκ
ατα ποδάρια κίνε λίζζας ίνε.

— Τςσεχ-τςσεχ, -τςσεχ-τςσεχ! (ζεβρια),—θελ να
κνιζ ο Τενόι, άμαν εκόπεν ι λαλίατ κε κρύι με το ζο-
πυτ ζιν άκραν τι νάρτας-ατ.

Τα ζςκιλία εγυρνέθαν, επέραν το τρέκσιμον, κιά-
λο στασιμονιν κέχνε. Άμαν ι Θαλασομάνα τεαμ κεπο-
ρι να πιαν τιναν θελ να τρόι;

Άχα πετα απαν ζιν νάρταν τςσιπ χαμελα.

Εχτάλεπσεν το ζσιον. Ετρεκσεν. Κι αναχάπαρα
εστάθεν, επίασεν-ατεν το ζιντσάκομαν κε εγένεσεν εναν
τρανον πιλιτς με κόκινον κνφαλ, χωρις φτερα.

— Νινβιτ! *) Το τελόνιον. Θα τρόι-με!

Ο Τενόι έβαλεν το ζοπύτνατ αφκα ζα ζανίδια
τι νάρτας-ατ εταένεπσεν ζο ζσιον, όσον ίςσεν δίναμιν.

— Εσταθέστε, ζαπεμένα κνφάλια! Χαθέσεν κςερο-
κέφαλα πλάζματα.

Άμαν τεαμ επορι έναν πεδόπον να κρατι οχτο
δυνατα ζςκιλία πυ ελέπνε εμπροστά-τυν αίκον αφάντα-
στον τςσαναβαρ.

Ολεν ζυμον κε ζυμον. Ι Θαλασομάνα ι Δράκενα
έκλοσεν τι ράσσανατς. Κε το κοκννοκέφαλον το τελόνιον
επετςυχάλτςεν τα μακρέα τα ποδάριαθε τερν απεσ
ζιν πιστ με τρανα παγυροτα ομάτια.

Ο Τενόι, εφέκεν αζα ζςζέριατ το ζοπυτ κε ερύκσεν
εκς αζιν νάρταν απαν ζο ζσιον.

Θα φεβ!

---

*) Νινβιτ—ζι γλόζαν τι κοριάκον εν 'κακον δεμόνιον-
τελόνιον.

Αμα πυ θα φεφς; Το ςσιον εν ταεν κι κρατι. Ο Τενόι επλόθεν απαν ςο ςσιον κέκριπσεν το μυντσύρ-νατ, ας γίνετε ιντιαν θελτσ.

Τα ςσιιλία εγυρνύσαν κε ίλαζαν. «Ερχίνεσεν κε τρούιατα» ενόνιζεν ο Τενόι.

Αμαν κανις κέτροεν-ατα. Ατα εδελιάγαν ςα κυλά-νια-τυν.

Βυχ..βυχ.. έκσεν βαρεα ποδαρέας απαν ςο ςσιον ο Τενόι.

Κεπεκι δυνατα άμον κάντςσας ςσέρια επίασαν-ατον ασομία κέκλοςανατον ταπάναφκα: αγρεν, κοκινόπετσον κιφαλ ετέρεσενατον τα ςκοτινα, παγυροτα, χοντρα ομάτια. Ο Τενόι μόνον έσπινκσεν απαν τα δόντια κε εσπάλτσεν το μάτιατ: τσέρτσον, φα! Αμαν το τελόνιον εφέκενατον. Ο Τενόι ένικσεν το μάτιατ. Τερι: ο Νιν-διτ ο ίδιον αχπαν το πετσιν ασον πρόσοπον-ατ, τα παγυρένια το μάτιατ εκσέδαν ςο κατσίνατ. Ο Τενόι τερι κε κεγνοριζ: εμπροστατ νεοντιαχον πρόσοπον ςιιθιζμένυ ρύζονοσ με «ςαχταροτα» ομάτια.

Κατ λεί ςι γλόςαν-ατ. Αχα έβγαλεν το πετσένεν το ςσεροτ, κε το πλατιν το ςσέρνατ εβυριάσθεν το παγο-μένον ςσερ τι πεδι.

Ολίγον έρθεν ι πεςι ςο κορμιν τι Τενόι.

Εκάτσεν, αμαν όλεν με τον φόβον ετέρνεν τον ανεγνόριμον.

Ανεγνόριμον έκλοσεν το ςσέρνατ ςίτια έδικσεν ταε-ρόπλανον.

— Αύτο—τεσον,—έδικσεν τιν νάρταν,—κι αύτο-τεμον.

Ο Τενόι εγρίκσεν: θελ να λεί ποσ ατο εν τατυ-νυ ι νάρτα.

— Κάιγιε!

— Τομγιτομ! (σίντροφε)—ίπεν ο ρύσον κε κσαν επίάσεν το ρσερ τι Τενόι.

— Αχα!—Ατος εγρικα ασι γλόσαν—εμυν.

Θ Τενόι ερχίνεσεν να καλοτερίατον.

— Ομιαζ τον διάσκαλον, πυ έρθεν σπερτσ.

Κε ι καλατςσιάτ πα αίκον ογλίγορον. Αμον κατςκάρα κατςκαριζ.

— Τομγιτομ, τομγιτομ!—Ο ρύσον ελάνκεπσεν κ' εσχόθεν, κ' έσίρενατον ασο μανικ.

«Χολιαζμένος κεν, κακον κεφτάι», απεφάσιζεσεν ο Τενόι, εσχόθεν κε ετίνιακεσεν απο πάν-ατ το ρσιον.

Επίγαν να τερυν το πετόμενον τιν νάρταν.

Ο ρύσον εσέβεν απες επέρεν πολα ριδερένια κάντςσας κε τςσακυτςσάπια κε χαλκοματένεν χαλκόπον με μακριν μάθρον μιτιν. Επςσεν σπέρτον κε έφερεν-ατο ρο μιτιν τι χαλκυ. Το χαλκον ερχίνεσεν να εβγαλ μαθιν φοτιάν πολα δυνατον. Ο ρύσον επέρενατο κ' ερχίνεσεν να θαλ φοτιάν απες ριν μέσεν τι νάρτας-ατ.

«Τςσιπ εκατςσίρεπςσεν-ατο. Πος θα πάι παρακάθεν αν κέγιατο. Ι φοτία εν αίκον άγρεν. Θα χάτε ι νάρτα» —ενόμιζεσεν ο Τενόι.

Αμαν το πετόμενον ι νάρτα κεπέρεν φοτιάν κι ατο φένενε ετον καλον τσίγκι ο ρύσον ετέρεσεν ολόγερατ κε εγέλασεν. Ερχίνεσεν κατ να λεί με γλικιν λαλίαν.

Επέρεν κάντςσιαν κε πολα κερων ετιρτεθεν εκι, όπου έβαλεν τιν φοτιάν.

Ετελίοςεν. Ελάνκεπςσεν εκς με έναν μάθρον γιάςσικον. Εδικςσεν τα ρςκιλία, —λάλιατα ρο γιαν.

Ο Τενόι ερχίνεσεν ναποδελιαζ τα κυλάνια.

Επεδελίασεν-ατα κεπεκι εθέλεσεν να περ το ζοπυτ.

— Χακ—χακ!

— Γιοκ, γιοκ! εκύικσεν ο ρύσον. Ο Τενόι εκλό-
στεν οπισ. Ο ρύσον εγύρεθεν έναν τριποδ.

„Τσζάι θελ να βραζ“— ενόντσεν ο Τενόι.

Αμαν ο ρύσον επέρεν το μάβρον το γιάσσικον κε
εβίδοσεν-ατο απαν σο τριποδ. Το γιάσσικον πα ίσσεν
αίκον οματ όπος ο ρύσον, οντες ίσσεν σο πρόσοπον-ατ
το κόκινον το πετσειν, μόνον έναν γιοκ όιο. Ατο το ματ
ετέρνεν ίσα τον Τενόι.

Ο ρύσον εγιανάσσεπσεν εμετατόπσεν τι νάρταν,
Εκράτεσεν τον Τενόι ασομία κε έκλοσεν-ατον, έδίκσεν-
με το δάχτιλον-ατ το γιάσσικον-εδιάτακσεν-ατον να τερι.
Κι ο ίδιον εφόρεσεν σο κιφαλ έναν τρανον μάβρον κο-
ματ, απο πικς μερέαν εσόμοσεν σο τριποδ κερχίνεσεν να περ-
νισσιαν.

— Θελ να σιρ!

— Χακ-χακ!—Ο Τενόι έσχοσεν αν το ζοπυτ να
λαλι τα σσκιλία. Αμαν ο ρύσον εχοβλάεπσεν σίτια εγέ-
λανεν , εγρίθοσεν σιν νάρταν.

— Τυμγιτυμ τυμγιτυμ.

Ο Τενόι ετσζίλοσεν. Κεγρικα ντο θελ. Ισοσ κατ
κακον να εν ατο το τριποδ.

Ο ρύσον εγέλανεν με αχαστον το στόμαν κε εντό-
νεν με το δάχτιλον σο ματ τι γιασσικι.

— Αδα, αδα.

Ο Τενόι ετέρεσεν: ίσα-ίσα ατο τιν στιγμιν το γιά-
σσικον εντόκην οματέαν με το παγυροτον το μάτναθε

κε ἴπεν „τς ςικ“ Ο ρύσον επέμνεν φένετε πολα εφχα-
ριστεμένος.

Αμαν επέρεν ςα ςσέριατ τα τρία κσιλοπόδαρα επε-
δίδοσεν το γιάςσικον, ετςύποσεν το ματ εδίπλοσεν τα πο-
δάρια κε έχοσεν-ατα όλια εντάμαν ςι νάρταν-ατ. Ιστερα
εγιανάςςεπσεν τον Τενόι, επιάσεν το ςσέρνατ κε ερχίνε-
σεν να λαίζιατο. Εκαλάτςςεπσεν κσαν άμον κατςκάρα,
άμαν τραελεφτα.

Αμα ετελίόσεν, εκςέβεν απαν ςιν νάρταν-ατ, εκά-
τςεν αέτς, πυ κεφένυτον πιλια, μόνον έτον παρεβγαλ-
μένον το κιράλνατ, πυ εέντον κσαν άγρεν, τςίνκι εφό-
ρεσεν τα παγυροτα το μάτιατ.

Αδακα το πετόμενον ι νάρτα εσίεν, εμπροστά-θε
κατ ερχίνεσεν να κλόςςκετε. Ετρεκσεν ογλιγορτα, ογλι-
γορτα ίσα ςορμαν. Σορμαν κεκα εχπάεν αςιν γιν επέ-
τακσεν κε εγέντον αφάφαντον. οπις ς Αρχυδο-ιφέστιον.

Ο Τενόι έςτεκεν με ανιχτον το στόμαν.

Τεμπροστινον το ςςκιλιν Αδάχλις φένετε εςτενα-
χορέφτεν. Εγυρνέθεν όινατα, ςιρτα κε απο πίςατ ερχί-
νεσαν να γυρνόνταν κε τάλα τα ςςκιλία.

Ο Τενόι επέρεν το ζοπυτ, εςτάθεν με το ζεβρεν
το ποδαρ το κάθεν το ςανιδ τι νάρτας κε ελάλεσεν
τα ςςκιλία ςορμανόπον.

Εκι ερχίνεσεν να κοφτ χορις να τερ' ίντιαν δέντρα
έρθαν-ατον ριάςτια. Αμαν κ' επόρεσεν. να δυλεβ.

— Πρεπ ογλίγορα να ιςτοριζιατο. Κανις δεν κι-
κσερ. Αίχον χαπαρ!

Εςιρεν ςιν νάρταν-ατ κάμποσα κομένα δέντρα κε
αγίρτσεν ςο ςπιτ.

Το βράδον ζιν γιούρταν τι Αχάλι, τι κηρυ τι Τενόι ετοπλαέφταν ολ πεζίναν σο χορίον.

Ερθαν κε μισαφιρ ασα γιτονικα τα κόμια.

Ολ εχπαράγαν οντες ίδαν οσίμερον ζον υρανον το θαμαστον το πυλιν.

Μάνι-μάνι ζόλεν τιν τύντραν επέρασεν το χαπαρ, πος ο γιον τι Αχάλι εκαλάτσεσπεσεν με το πιλίτσεναθε, Ο Τενόι ιστόριζεν.

— Σίτια πάγο, ακύο „τρρρι!“ Εθάρεσα εκατέσπαζεν κε κρεμίετε ο πάγον ζιν θάλασαν.

Ετέρεσα ολόγερα ντο τερις: πετα κατ άμον το κίτος πυ εντόκεν εκς ι θάλασα το καλοκερ. Επέτακζεν απο παν ασο κηφάλιμ, μυνκριζ κε φισα. Εθάρεσα θαχπαν το κηφάλιμ.

Αναχάπαρα ερύκζεν τζεσιπ ζυμαμ όσον εν απαδα σο γιωκόλνικον-εμυν. *) Το ζσιον εσιντίλικζεν, εκζέθεν υς τον υρανον άμον ντο γίνετε ζάγγρεν τιν τιπιν. Τερο αποφκα εβγεν άνθροπος.

Το κηφάλνατ κόκινον κε τομάτιατ τρανα παγυροτα. Απέσιμ ίπα πος ο Νινβιτ έρθεν.

Τα ζεκιλία επέραν το τρέκσιμον, να κρατό-ατα κεπορο: μάχζυς ερύκζα. Κίμε, λαχυρζιν κ' εβγάλο. Κι ατος ο ρύσον εγιανάσζεσπεσε-με, επίασεν ασομία κε έκλοζε-με. Αίκος δινατος. Τα παγυροτα το μάτιατ έσκοσεν κ' έβαλεν-ατα σο κατζίν-ατ κ' εγέντον τογρις ρύσος. Σιν γλόσαν-εμυν λεί-με „τυμγιτυμ“. Ατότες άλο κεφοέθατον επίγα να τερο το πετύμενον τιν νάρταν-ατ.

* Γιωκόλνικον λέγε το κζεραντερ πυ φιλάτνε τι γιωκόλαν διλ. τα κζερα τοπζάρια κε άλα φαιζτικα.

Έβαλεν απες φωτιάν πυ εμύνηριζεν. Ιστερνά έβγα-
λεν μάθρον γιάσσιχον· ατο πα με έναν παγυροτον οματ.
Εγύρεπκεν-ατο αετς πυ το ματ τερί-με κε εδατάχτε-με
να τερο.

Το γιάσσιχον επίκεν «τςσι» κε ετςάμπλικεν.
Κιατος εγέλασεν, έκριπκεν το γιάσσιχον εκσέθεν απαν
σο πετόμενον κε επέτακεν...

Ι μισιαφιρ ελάιζαν τα κιφάλια-τυν. Εκαλάτςεσθαν
πυςστιριχτα.

— Ο Νινθιτ (το πονιρον δεμόνιον) ο Νινθιτ εν.
Αςσκεμα... Αςσκεμα έχοματα.

Εκάθυσαν χορις να λαταρίζνε, εφούσαν να σκόνε
αν τόμάτια-τυν.

— Τιν γριντσύλαν τιν Τςσατςόναν επίασεν-ατεν δινάτον
τρομάρα ερχίνεσεν να γριτςσιανιζ, σίτια επέρνεν-ατεν
ασιν καρδίαν.

— Ο Νινθιτ τι θάλασας επίασεν σιν πςσις...
Τυζακ εγύρεθεν για τατο. Ατόρα θα γίνεσε σσαμάνος *).
Για ογλίγορα θα θάποθανις. Πρεπ να εροτόμε τον Οπτελ-
χύταν.

— Αβριον θα πάι Αθάκις να λεγιατον κέρτε, ίπεν
Αχάλις.

Ο Οπτελχυτ εν δινατος σσαμάνος. Ατος εγρικα
ασιν γλόςαν τι τελονίον· Θάροτα γιατί έρθεν τάρρεν το
πυλιν. Θα κοφτ κυρπαν σα τελόνια ασόλεν το καλον
το σςκιλιν τι Αχάλι.

---

* σσαμάνος—μάγος

Αν θα χρέσσετε ο Αχάλις θα δι' ὅλια τα εσκιλίαι
σα τελόνια. Θα σπάζνατα με τα σινκία κε θα καρφόνε
τα κιφάλια-των σα γαζύχα εμπροστα σιν πόρταν τι
καλιθι κε κάθαν ιμέραν να γαρσιλαέβνε τον ίλεν τα
προφεμένα τὸμάτια κε τα στόματα ταποτσευχαλιζμένα.

Μίαν να έρχυτον ο Οπτελυτ!

Εδέβεν ι νίχτα. Τον πυρνον ο κηρ τι Τενόι επίγειν
να περ κρέας ελαφι ασο σιριν τι ται Απταρατ.

Πολι θα τοπλαέφκυνταν οντες θάρχυνα τα μαίας
ο Οπτελυτ. Ο Τενόι πα επίεν με τον κίρνατ. Εκι
κσαν ιστοριζ για το πετύμενον θαλασινον τελόνιον. Ατόρα
ατος πα ερχίνεσεν να πιστεθ προς κέτον καλος ρύσος,
αλα ο κακον ο Νινθι τι θάλασας.

Το θράδον ο Τενόι σιχνα-πικνα έδγενεν απαν σο
δόμαν τι καλιθι κε ετέρνεν σιν τύντραν κεςσκέρτε-μι
ακόμαν ο εσαμάνον.

Αμαν ο γέρον Οπτελυτ κατάθραδα έρθεν το τρίτον
τιν ιμέραν

Αμαν ντο έφαγαν κε ι γαρίδες έσκοσαν το τρα-
πεζ—κσιλένια σκαφίδια με τα γλιφμένα στύδια ο εσα-
μάνον εδατάχτεν να χαζιρλανέβνε τιν γιούρταν για τι νίχταν.
Εστροσαν τα πόστια σο μεσοχαμ εκρέμασαν περτέδες
εκίνα πα απο ζεστα πόστια. Ι Γαλπυν, ι αδελφι τι
Τενόι, ετσύποσεν το ποχορικ με έναν θύραν θαλασι
χορταρ—αετς πάντα εφτάνε εμπροστα ασο μάεμαν.
Εβζιζαν τι φωτίαν τι τσακι.

Ολ εκσαπλόθαν σα μέρια-των.

Κάμποσον κερν ολ ετύλοσαν.

Τζιν-τζιν,—εκατίβασεν ασο τυθαρ ο γέρον το τεφ...
Εντόκεν-ατο μίαν, δύο, τρία φoρας κε ετραγόδεςεν:

Χο! χο! χο!

Κείννο - ο - όννιν εννα - αανιν

Α-απα-α-απκái γáια-α-λιν...

Ο Τενόι ακύι. Επάτεσεν κ'ένικσεν τóμάτιατ κε
τερ: σιν σκοτίαν. Θα τοπλαέφκονταν τα φαντάζματα,
τα τελόνια—ι νινδιτ—μάθρι, μαλυζζιαρ, τρανι, ασιν γιύρ-
ταν κιάλο τρανι, κε μικρι άμον τα κανάρας. Τóμάτια-
τυν κόκινια, τα δόντια—μακρέα, τóτια-τυν τρανα.

Πυμ-τζιν-πυμ-πυμ-πυμ-τρρρρ...

— Χορολανκέβνε, χορέβνε απαν ζον ίχον.

— Χο! χο! χο! Χε-χεννκα! προσκαλίατς ο σσα-
μάνον. Αρχινα να καλατςσέβιατς σιν γλόσαν-ατυν, αλ
ντο κεγκρικυν. Κιατιν διν τςσοαπ με τα μυρδουλίζματα,
ςςιρίζματα, γυρνέματα. Ε, κε τεχνίτες εν ο Οπτελχυτ
να καλατςςεβ με τα δεμόνια.

Εννα-α-κλακ κίι-ι-θγι!

Τραγοδι—εροτα, παρακαλι, πολα κερον, ινιάτκα.

— Χε-χεννκα!—ερύκσεν ο σσαμάνον. Το τερ εκι-
λίεν. Ι πεσι τι σσαμάνυ εσέβεν σι γιν σο σπιτ τι τελο-
νίον. Πολα κι πάι θα κλόσςκετε κέρτε, κι ατότες ο
ςσαμάνον θα ιστοριζ, ντο έλεγεν μετατυνυς.

— Απσον τιν φοτίαν, θεατέρα. Ι νινδιτ εδέβαν
πλαν,—ίπεν Αχάλις.

Ετςαραμπύλικσεν το μυτςυρόμκον ι φοτία τι λά-
μπας ας άλιμαν. Ο γέρον ο σσαμάνον εκίτον ανιχτος
απαν σιν περτεν χορις να λαταριζ με κςσιμένον χραν.

Αναχάπαρα ελατάρτσαν τα σανίδια, πυ εςςκέπαζαν
το ποχορικ. Ολ εδιατινιάγαν.

— Πολα κρατι τα μετάνιας-ατ ο γέρον.

Επάγοσα αλάι μαλάι. Πολα κερσ καθυμε αδακα.
Ενεμένα πότε θα τελεν ο γέρον.

— Χο,ερθεν ο Καιγαρατ! Ελα, ελα. Απο
πόκες έρχεσ;

Ο Καιγαρατ έρθεν ασο Τρανον τοςπιτ.

Σο Τρανον τοςπιτ ιν ρυσι νατσαλνικι κε ι γιυρ-
τα ταλιςβερισι.

— Ντό χαπάρια;

— Αχα ταλπυκ (χάρτα) έφερα ασον ρύσον πεπέ-
τανεν.

— Ντό λες:

Ο Καιγαρατ εκατίθεν εγμανάσσεπσεν τάψσιμον, ερ-
χίνεσεν να χυλίτε, κε έβαλεν σο γιάν-ατ έναν τσσυβαλ
ζύπαζυπ γομάτον.

Ι γαρίδες εκρέμασαν τα τσαίνικα σι φωτιάν.

Καλα ετσίλιακσαν τον ρσαμάνον με τιν περτεν.

Απο παν ίνας απο πιας ρσον άλλον ερχίνεσαν να
κατίθεν ι μισιαφιασα γιτονικα τα καλίδια. Εέντον στε-
νάχορον το καλιθ.

— Τενόι, — εκύικσεν ο Καιγαρατ, κ'ετέρεσεν
ολόγερατ.

— Χο!

— Ο πετόμενον ο ρύσον εδατάχτεμε να δίγοσε
αύτο το τσσυβαλ. Αχα έστισε-σε κε έναν ζογραφίαν.

Ο Καιγαρατ έβγαλεν απο κάπυ βαθέα ασον κόλ-
φεν-ατ, έναν λερων κοματ επεδίπλοσεν-ατο.

Σο κοματ ανάμεσα σα δύο λεγνα ρανιδόπα έτον
μικρον ασπρον πιλίκος με χοντρα γράματα.

— Αδαπαν γραφ „Τενόι“—ίπεν—νάτο.

Αμαν ο Τενόι κεπέρεν-ατο. Εστεκεν ρασσεμένός με γυρλομένα ας αχπάραγμαν ομάτια κε ετέρνεν τον Καιγαρατ.

— Ντό εν-ατο; ίπεν κε ι λαλίατ ετρόμαζεν.

Ο Καίγαρατ επέρεν τον πιλίκον εριαστα ετζέρτζεν ατο κε έβγαλεν έναν φωτογραφίαν.

Αμαν επεριτριγίλτζανα-τον ασόλια τα μερόθες τα κιφάλια ταγυρίον τι γαριδίον τι νεονταδίον κε τι γερίον.

— Κάιιε!

— Εννα-να!

— Γιακ-κάι—χον!

Ολοφάνερα έτον εβγαλμένος ο πεδίτσον σιν νάρταν κεκα με τα ρσκιλία, ολ εθαρς με τιν πρσιν.

Οπισ-ατυν φένυνταν τα φτερα ταεροπλανι.

Τα λαλίας τι θαμαζμου πολα κερν κετύλοναν.

— Καντςισιαλάτικ, αθαβίσιχο — ο! (Για τερέστε ντό πολα),—εσκέπασεν τυλυνέτερα τα λαλίας ι λαλία τι Ταλπυντς. Ατε ετζέρτζεν το τρσυβαλ, κε τάζπρα τα πακσιμάτια εκςζίαν ρα γόνατατς.

— Ελεπρξει τιν κοδέσπινα, —εταζιρλάεπρξεν-ατεν ι μάνατς κ'επέρεν το τρσυβαλ ασα ρσζρίατς.

Απο πς ασα πακσιμάτια ασο τρσυβαλ έβγαλαν: έναν πακέτον ζάχαριν έναν κυτιν καφέτα, έναν πάτρσκαν φρσζέκια, δύο τύβλας τρζάι.

— Τα φρσζέκια εςέναν έστιλεν-ατα, —ίπεν ο Καίγαρατ, ρίτια εδίνεν τιν πάτρσκαν ρον Αχάλιν.

Τομάτια τ' Αχάλι έστραπρσαν. —Οι, ντο καλα έστιλενατα-κι. Πός ον εχρςέσκυτον-ατα.

Εγέλασαν τα πρόσωπα τι μισιαφιρίον.

— Χο!

— Μιντσαγιύλα-α! (θα πίνουμε τσάι)

— Μινανγιτκύλα! (θεφτάμε κείφ).

Σα πλατέα, τα σσκεπαζμένα με τα πολίχρονα τα λέρας σανίδια τι τσσι ετιζιαλάεψαν ι γαρίδες τα πι-άτα κε τα φαία, κερχίνεσαν να δάλνε σκύρον κερπίτσειν τσάι—Εγομόθεν ι γιόρτα τύφαν. Εέντον ζέστια Ι μι-σιαφιρ έβγαλαν τα γύνας-ατυν κε εκάθυσαν μεσόγιμι Κρακ-κρακ ετσάκοναν τιν ζάχαριν με τα δινατα τα δόντια-τυν. Το τσάι ερύφιζαν δινατα, σίτια εφίσαναν-ατο.

Ι φωτογραφία επέγνεν ασα σσέρια σα σσέρια.

— Κάιιε,—ολια τα σσκιλία τ Αχαλι.

— Γιάτερ ατο το πυλιν απαν σα λίζζας εν.

— Χα-χα εθαρις ζοντανον τερι το πεδιν.

Κε τα σσκιλία όλια ατύ-ιν. Οι, κι ασα φτερας.

Τζεν-τζεν,—εντόκεν σιν περτεν το τεφ, κε αμαν-αμαν όλια ετύλοσαν.

— Ντο κνίζετε, θιμομένα εγριτσειάνικσεν ο Οπ-τελχυτ. Το θιμομένον κε κίτρινον πρόσωπον τι σσαμά-νονος ετςσίτικσεν ασιν περτεν. Ο σσαμάνον εκαλάτςσε-πσεν αργος-αργος, σίγια έστεκεν κάποτε.

— Τα δεμόνια εχολιάσταν. Ασσκεμα επίκεν το πανογιρ τι φόκισ σφέτος το μοθοπορ ο Αχαλις. Ασ-κεμα εφάισεν τα δεμόνια. Ολίγα σσκιλία εσκότοσεν. Το τελόνιον τι θάλασας έστιλεν το κίτος πυ πετα.

Ο Καιγαρατ ριτα εκλόστεν θιμομένα ετέρεσεν τον σσαμάνον.

— Αφσ ατα, γέρο. Αμον ντο λές-ατο κεν. Απλος ρύσος έρθεν ασο τρανον το ρύσικον το χορίον απαν σε πετούμενον καικ. Τογρις άνθρωπος.

Ο ρσαμάνον, ετρομακσεν. Τομότιατ έστραψαν άσιν
χολίν-ατ.

— Εσι ντέραεβες αδα; Εσι τεμέτερον κίσε;

Ας εμέτερον το λαον έφιεσ. Ακυσ τι ρυσάντας τι
νατσάλνικυς. Τα λόγια τι γερονταδίον κεφτας. Γιατί κι
κάθεσε τυλα ρον τόπος με τι ρυσάντας;

— Εστιλαν-εμε να φέρο τα χάρτα ρο πεδιν.

Για τατο έρθα. Ο πετόμενον ο ρύσον έστιλεμε.

— Ντό πετυμένον ρύσον λες;

— Αρ ατος. Εσι τιαν λες-νινβιτ.

— Το θαλασινον δεμόνιον χολιάσσκετε. Τρανον
κακον θ' εβρικ τον λαόν-εμυν. Το κακον πνέμαν εφό-
ρεσεν ρύσονος πετςιν.

— Πιός εν κακος; Για τέρεν ντό ιν αύτα.

Ι μισιαφιρ ολ επέραν το μέρος τι Καιγαρατ.

— Γιουκ κακος κεν . . Καλος κε τρίχαλος . .

Γλικέα πακσιμάτια έστιλεν . . Τον Αχαλιν έναν
πά-ρσκαν φυσσέκια εχάρτσεν . . .

— Κι όχι πνέβμαν,—εκσακολύθεσεν ο Καιγαρατ
—άνθρωπος'εν. Πετςιαρικλις άνθρωπος. Θαμασταγιοκλόθ
το πετόμενον το καικ. Εμέναν πα εκάτςεν απαν. Απο-
πανκες ασο τυμπιν τι Ιλόμας δύο φορας επέτακσαμε.

— Κάμει!—εκσέβεν ι λαλία τυλυνέτερον εντάμαν.

— Δόστε τιν ζογραφίαν,—ίπεν ο Καιγαρατ.

— Να, επαρ τέρεν. Επλοσεν τον ρσαμάνον τιν
φοτογραφίαν. Ο γέρον έρπακσεν-ατο ασα ρσέριατ ετέρνε-
νατο απες σιν πιστ, όλεν εκοπάνιζεν τατυνου.

— Κακον . . . Κακον εν ατο. Επίασεν τιν ισςκίαν
τι πεδι . . . Επίασεν τιν πςσίν-ατ.

Κι θα γίνετε καλον πεδιν.

Αμαν κανις άλο κέκυεν-ατον. Ολ ανιπόμονα εθέ-
λναν να μαθάνε πως ο Καιγαρατ εκάτσειν σο πετύμενον
το καικ. Ο Καιγαρατ ερχίνεσεν να ιστοριζ. Ι μισιαφιρ
εκ νέυ επίασαν το τσαεπότιγμαν. Τον ρσαμάνον πα
έβαλαν τρσαί. Αμαν εκίνος ερνέθεν. Εςέθεν σιν περτεν
καλα ετςιλιάεν, κε έπεσεν κα.

Αμαν κ' εκιμάτον. Αςσκεμα κε θαρέα έσαν τα
νυνίζματα κε επυςστίριζεν.

— Κακα, ανεγρίκιστα κερυς έρθανε . . . Πρεπ
ναποθάνο ογλίγορα . . .

Τρσαίνικον απαν σο τρσαίνικον, καφκιν σο καφκιν,
πιάτον σο πιάτον, άντσιακος επροφτάναν να γομόνε ι
κοδέσπενες. Τα γιμνα ράσσας, τα καρδίας κε τομιά τι
μισιαφιρίον εγιάλιζαν ασα ιδρόματα. Ι γιύρτα ομιάζεν
στενάχορον καπνιζμένον λυτρον.

Τα λαλίας κςάι κέστεκαν. Τα χάρτα εσαν πολα.
Το νόστιμον το φαιν επίνεν ολτσ να ρσέρυνταν. Επε-
ζαν ατιν ατυνυς, τι σιντρόφρατον για τον φόβον-ατυν.

— Ι γινέκα τι Εμλενθιλ, όντες ίδεν ρον υρανον
τάγγρεν το πυλιν, ερύκσεν απο παν ασο τρσατιρ κε εταύ-
τεπσεν έναν δεμαν γιυκόλας. Εφέκεν κέφιεν κε τι γιυκό-
λαν έφρααν τα ρσκιλία.

— Ι γρέα Δεκτιναθυτ ασο φόβον-ατς εδέδασεν κα
το χαλκοπυλ.

— Ο Τικιατ εκυβαλάεθεν αλεπον. Ερχίνεσεν να
περ νιςσιαν—αναχάπαρα πετα τάγγρεν το πυλιν. Εςκο-
σεν κ' έσιρεν το τυφεκ κε έφιεν. Εχάσεν τον αλεπον
κε το τυφεκ ολίγον κιάλο θα ετσαχύτον.

Ι ρσαπίδες τοςπιτι—κιρ κε γιος—κεπέρναν μέρος
σο χαρεμένον τιν καλατςσιν. Ατόρα άντςσακος επέραν

σα σσέρια-τυν τι φωτογραφίαν. Επρσαν το μικρον το καπνιστιαρ τιν λάμπαν κε εντάμαν πολα κερν στο-
χαστα, τυλοτα ετέρναν το θαμαστον τι ζογραφίαν.

Τα ιστερνα Αχαλις ίπεν κε έδικσεν με το δάχ-
τιλον:

— Τένοι, πόσα φoρας ίπασε, να μι γοσσεφς τον
Λελιάπκιν σο ιστερνον το ζεβγαρ—αλάι—μαλιά θα χάτε
κε πάι το σσιλιν.

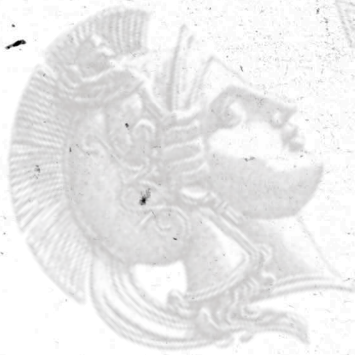

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ТІМІ 12 КАР.

ЦЕНА 12 КОП.

АКАДЕМІА

АКАДЕМІА